

ikke kunde nytte at komme til Landstinget med et Lovforslag og anbefale et Lovforslag, der paa saa mange Punkter gik ud paa store Forandringer, i det af Landbokommisssionens Mindretal stillede Forslag. Jeg vil gerne gaa lidt ind paa, hvad det da er for store Punkter, som jeg skulde være gaaet ind paa, disse store Indrømmelser. Mindretallets Forslag i Kommissionen adskilte sig fra Flertallets paa to Punkter. Det ene Punkt er det, at man af vedkommende Arbejder skulde forlange, at han selv ejede $\frac{2}{10}$, medens Flertallet kun forlangte, at han skulde eje $\frac{1}{10}$. Dette er jeg ikke gaaet ind paa, som De alle ville have hørt. Jeg fastholder bestemt, at Landarbejderen bør have et tydeligt større Beløb; og $\frac{2}{10}$ er af mig angivet at være det, jeg synes er passende. Det var det ene Punkt. — Det andet Punkt var det, at Staten ikke skal yde noget i Form af Rentefrihed. Her er jeg heller ikke gaaet ind paa noget. Det ærede Medlem henviste nok til, at jeg ikke havde omtalt den Tiendedel, som staar nævnt i § 10, 3dje Stykke, og som skulde henstaa rente- og afdragsfri i en vis Arrække, og det ærede Medlem sagde, at den Rente- og Afdragsfrihed, som derved skulde ydes, dog blev en Gave, hvad jeg slet ikke havde berørt. Det falder ganske naturligt, at jeg slet ikke har berørt det, idet jo denne Tiendedel netop er den anden Tiendedel, som jeg forlanger og ønsker, at Landarbejderen selv skal møde med. Der bliver altsaa efter det Standpunkt, jeg har indtaget til Lovforslaget, ikke Spørgsmaal om nogen som helst Renteestergivelse fra Statskassens Side. — Der bliver efter mit Skøn derefter ikke andet tilbage af det, jeg er gaaet ind paa, end Udelabelsen af Kreditforeningernes Mellemkomst og Forandringen af Loddernes Størrelse; disse Punkter har jeg allerede omtalt og kan ikke tillægge dem en saa stor Betydning, at jeg kan kalde dem store Forandringer, og man kan jo heller ikke tale om, at det er saa mange Punkter.

Inden jeg slutter, maa jeg maafe endnu bemærke noget i Anledning af en personlig Udtalelse til mig, som det ærede Medlem fremførte. Det ærede Medlem udtalte, at det havde forindret ham i høj Grad at høre, at jeg her i Landstinget erklærede mig imod kun at kræve $\frac{1}{10}$ af Arbejderne, medens i det mindste det ærede Medlem ikke havde set, at jeg i Folketinget havde hævdet denne Anskuelse. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om det ærede Medlem, inden han udtalte sig saaledes om min Stilling, at jeg paa et saa afgørende Punkt skulde have udtalt noget andet — og saa forskelligt — i

det ene Ting end i det andet Ting, da ikke alene havde stolet paa, at han ikke havde hørt eller set noget i den omtalte Retning, men havde benyttet den Udgang, som enhver, der vil fremføre noget saadant, har til at undersøge i Rigsdagstidende, hvad der er blevet sagt. Jeg skal henvisse det ærede Medlem til Folketingstidenden, Sp. 1947—1948 og 1949, hvor jeg meget udførligt har udtalt mig om dette Punkt, og endvidere til Sp. 4789, hvor jeg atter har udtalt mig derom og henviser til mine Udtalelser ved den tidligere Lejlighed. Jeg tror, at det ærede Medlem der vil finde, at jeg har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt i den samme Retning, i hvilken jeg har udtalt mig her i Landstinget.

Det ærede 1ste Medlem for 8de Kredss (Breinholt) rettede en — jeg indrømmer det — mild og venlig Berekjendelse mod mig, fordi jeg ikke i mit Foredrag havde omtalt det ærede Medlems Stilling i Landbokommisssionen. Jeg har ikke unødigt det, fordi jeg ikke skulde være interesseret for den Bestemtning, som er afgivet af det ærede Medlem, men kun, fordi Genstanden for mine Udtalelser var det Forslag, som her foreligger fra Folketinget, medens jeg ganske sikkert, som det ogsaa vil være det ærede Medlem bekendt, ventede at høre en nærmere Begrundelse og Udtalelse af det ærede Medlems Særstandpunkt, forinden jeg udtalte mig derom. Nu har jeg altsaa hørt, at det ærede Medlem har fremhævet enkelte Punkter. Jeg skal, da Tiden jo er noget fremrykket, ganske kort gaa ind derpaa. Det ærede Medlem mente, at Amtskommisssionen var et unødvendigt Mellemled, man kunde lige saa godt bruge Amtsrådet og Sognerådet. Det er ganske vist, at det kunde man gøre, naar man vilde bruge Kreditforeningerne som Mellemled, idet man da havde et Supplement til Amtsrådet og Kommuneraadet. Men det ærede Medlem er jo enig med mig i, at Kreditforeningernes Mellemkomst paa den Maade, som er foreslaaet af Flertallet i Kommissionen, ikke er heldig. Grunden, hvorfor man ikke kan undvære en saadan Institution som Amtskommisssionen, er den, at Regeringen maa have et Mellemled mellem sig og de paagældende Saantagere, og det maa være et Mellemled, som Regeringen har en vis Myndighed over, og som kan foretage de Burderinger af Gjendomme, som ere nødvendige for, at Statskassen kan føle sig betrygget. Amtsrådet vil jo ikke kunne løse denne Opave. Der maa derfor dannes saadanne særlige Kommisssioner, Formanden maa udnevnes af Ministeriet, og der maa gives disse Institutioner en Instruks, hvor-